

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 64.762 van 25 februari 1997
in de zaak A. 71.691/X-7012.**

In zake : Eric VERHEYEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat H. LANGE,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Schermersstraat 30

tegen :

de Administratieve Commissie, opgericht in de
schoot van het Paritair Subcomité voor de
Haven van ANTWERPEN,
gevestigd te ANTWERPEN,
Ossenmarkt 22.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat op 18 oktober 1996 namens Eric VERHEYEN werd ingediend door zijn raadsman H. LANGE, advocaat te Antwerpen, om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 6 september 1996 van de Administratieve Commissie, opgericht in de schoot van het Paritair Subcomité voor de Haven van Antwerpen houdende intrekking, met ingang van 6 september 1996, van verzoekers erkenningskaart als havenarbeider wegens ongewettigde afwezigheden;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur J. STEVENS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 8 januari 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 januari 1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. VANDENHENDE die, loco Advocaat H. LANGE verschijnt voor verzoeker, en van Administrateur-generaal J. ROMBOUTS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur J. DE COENE;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 91 van het procedurereglement vereiste advies van de Auditeur-generaal;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker is erkend als havenarbeider met ingang van 26 oktober 1987.

1.2. Op 10 februari 1995 is verzoeker toegang verleend tot de beroepscategorie "kuiper" voor een proefperiode van één jaar.

1.3. Op 1 maart 1996 onderzoekt de Administratieve Commissie de arbeidsprestaties van verzoeker, na één jaar activiteit. Er wordt genoteerd dat verzoeker tijdens de zitting verklaard heeft : "Ik heb moeilijkheden gehad om in te pikken als kuiper. Nu is er weinig werk". Verzoeker heeft gedurende dat jaar 83 taken verricht en er waren twee blanco's. Zijn proefperiode werd met zes maanden verlengd.

1.4. Verzoeker wordt opgeroepen voor de zitting van 6 september 1996 van de Administratieve Commissie met de mededeling :

"De controle heeft betrekking op de prestaties sinds uw erkenning als KUIPER.

Ik vestig er uw aandacht op dat naar aanleiding van de uit te voeren controle de bepaling van artikel 5, § 2, van het K.B. 10 januari 1977 zou kunnen toegepast worden, c.q. de toepasselijke bepalingen van de Codex (C.A.O. 12 juli 1989) bij het vaststellen van tekortkomingen".

1.5. Op 6 september 1996 beslist de Administratieve Commissie de erkenningskaart van verzoeker in te trekken wegens ongewettigde afwezigheden (blanco's) met als motivering :

"Overwegende dat betrokkene sinds mei 1996 meermaals ongewettigd afwezig is geweest, dat hij in het verleden reeds een disciplinaire maatregel heeft opgelopen voor onvoldoende prestaties en ongewettigde afwezigheden, dat dit de verdere samenwerking tussen het havenbedrijf en hemzelf onmogelijk maakt, dat dit een dringende reden oplevert".

1.6. Op 13 september 1996 wordt gevraagd de beslissing te herzien : er zouden attesten van autopech (15 mei en 29 maart 1996) en afschriften van doktersattesten (10 en 31 juli en 2 augustus 1996) ter beschikking zijn; voor 26 en 27 juni 1996 zouden attesten zijn ingeleverd.

1.7. De Commissie oordeelt dat rechtzetting achteraf niet opgaat en dat dit, hoe dan ook, voor sommige afwezigheidsdagen irrelevant is.

1.8. Bij vordering van 7 oktober 1996 wordt de schorsing van de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gevorderd. Bij arrest nr. 62.491 van 10 oktober 1996 wordt de vordering verworpen wegens het niet voldoen aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid;

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing.

2.1. Overwegende dat de verwerende partij de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing betwist; dat zij stelt dat verzoeker de bestreden beslissing reeds heeft aangevochten bij wege van uiterst dringende noodzakelijkheid en hij thans geen "nieuwe elementen" aanvoert;

2.2. Overwegende dat niets belet dat verzoeker, na de verwerping van zijn vordering tot schorsing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid precies wegens het ontbreken van de uiterst dringende noodzakelijkheid, een "gewone" vordering tot schorsing instelt; dat de voorwaarde uiteraard is dat de termijn van zestig dagen niet verstreken is, hetgeen ten dezen niet het geval is;

3. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden

akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende, wat de eerste door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten vereiste voorwaarde betreft, dat verzoeker als middel de "schending van het algemeen rechtsbeginsel van de rechten van de verdediging" aanvoert; dat hij stelt dat :

"het een elementair recht is voor eenieder dat hem voldoende nauwkeurig wat feiten en rechtsgronden betreft de juiste reden ter kennis zou worden gebracht waarom hij zich voor een rechtsprekende instantie dient te komen verantwoorden";

dat hij zijn middel expliciteert als volgt :

"1. In de oproepingsbrief werd aan verzoeker niet meegedeeld welke de juiste reden was waarom de Administratieve Commissie tot controle wenst over te gaan. Als enige reden werd vermeld :

'De controle heeft betrekking op de prestaties sinds uw erkenning als kuiper'.

Blijkens de in de beschikking gebruikte bewoordingen heeft de Administratieve Commissie haar beschikking echter gebaseerd op de beweerde ongewettigde afwezigheden sinds mei 1996.

Hieruit blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker niet op de hoogte werd gesteld van de feiten die door de Administratieve Commissie ter zitting van 6 september 1996 in aanmerking zouden worden genomen voor het nemen van de hier bestreden beschikking die rechtstreeks weerslag heeft op de burgerlijke rechten van verzoeker, nl. zijn mogelijkheid om inkomsten te verwerven via zijn activiteit als havenarbeider.

2. In de oproepingsbrief wordt geen melding gemaakt van de dreigende sanctie die op verzoeker woog.

In de oproepingsbrief wordt weliswaar verwezen naar art. 5, § 2, van het K.B. van 10 januari 1977 en naar de C.A.O. van 12 juli 1989, doch het betreft hier een louter formalistische vermelding die op alle oproepingsbrieven die door de Administratieve Commissie verzonden worden, voorkomt.

Met deze louter formalistische vermelding was het voor verzoeker geheel onmogelijk na te gaan welke de concrete gevolgen van zijn verschijning voor de Administratieve Commissie zouden kunnen zijn.

De in de oproepingsbrief vermelde aanleiding voor de controle was onnauwkeurig en geheel onjuist, gelet op de motivering in de nadien tussengekomen beschikking";

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt, samengevat, dat een bestuursorgaan geen melding moet maken in al haar akten dat het recht op verdediging bestaat, dat de oproepingsbrief uitdrukkelijk vermeldt dat het om een "kontrole" gaat "bij het vaststellen van tekortkomingen", dat verzoeker goed vertrouwd was met de procedure van de Administratieve Commissie en hij reeds eerder voor gelijkaardige feiten was opgeroepen;

3.1.3. Overwegende dat de proefperiode van verzoeker als kuiper eerder met zes maanden verlengd was; dat op het einde van deze proefperiode verzoeker opgeroepen wordt met als mededeling : "de controle heeft betrekking op de prestaties sinds uw erkenning als kuiper"; dat verzoeker op geen enkele wijze in kennis ervan werd gesteld dat hij voor de Commissie diende te verschijnen voor een tenlastelegging van ongewettigde afwezigheid wegens zes beweerde blanco's; dat verzoeker redelijkerwijs uit de oproeping kon afleiden dat de zitting betrekking zou hebben op een evaluatie van zijn prestaties als kuiper gedurende de met zes maanden verlengde proefperiode en in verband zou staan met de vraag of die proefperiode eventueel nog verlengd zou dienen te worden; dat verzoeker derhalve in zijn verzoekschrift terecht stelt dat hij "verrast was toen hij op de zitting van de Administratieve Commissie vernam welke feiten hem ten laste werden gelegd en welke sanctie eraan verbonden werd" en hij "in de waan gebracht (was) dat de aangekondigde controle een louter formele en niet zeer zwaarwichtige aangelegenheid zou betreffen"; dat het plausibel is dat indien verzoeker in kennis ware gesteld van het feit dat de zitting van de Administratieve Commissie zou handelen over zijn ongewettigde afwezigheden, hij zijn verdediging met zorg had kunnen voorbereiden door de bewijzen te verzamelen van de eventuele gewettigheid van zijn afwezigheden; dat

verzoekers rechten van verdediging geschonden zijn; dat het middel ernstig is;

3.2.1. Overwegende, wat de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten vereiste voorwaarde betreft, dat verzoeker het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hem berokkent als volgt omschrijft :

"Verzoeker heeft een gezin met twee kinderen. De maandelijkse verdiensten van zijn echtgenote bedragen 45.000 BEF.

Ingevolge de bestreden beschikking zijn de verdiensten van de echtgenote momenteel de enige inkomsten waarover het gezin beschikt.

Daarvan moeten de vaste kosten voor het gezin betaald worden. Tevens moet daarvan momenteel reeds 20.000 BEF per maand betaald worden voor de hypothecaire lening.

Verzoeker heeft namelijk een eigen huis laten bouwen, wat uiteraard een groot aantal kosten met zich brengt.

De bouw van deze woning nadert op dit moment de eindfase : in principe zullen in de derde week van oktober de laatste werkzaamheden beëindigd worden en zal aan verzoeker de sleutel van de woning overhandigd worden.

Op dat moment zal ook de laatste betaling van ± 1 miljoen moeten verricht worden, waarna het gehele bedrag van de toegekende hypothecaire lening zal zijn opgenomen. Op dat moment zullen de maandelijkse afbetalingen nog stijgen.

Daarnaast zijn er de andere kosten die met de inrichting van een woning en een verhuis gepaard gaan.

Door de beschikking van de Administratieve Commissie wordt het voor het gezin van verzoeker geheel onzeker dat zij de hoge kosten die zij in de zeer nabije toekomst zullen te betalen hebben, ook werkelijk zullen kunnen voldoen.

Het inkomen van de echtgenote van verzoeker alleen is immers totaal ontoereikend om zowel de hoge kosten voor de nieuwe woning als de vaste kosten van levensonderhoud voor een gezin van 4 personen te betalen.

Verzoeker kan door de tegen hem genomen maatregel geen aanspraak maken op een vervangingsinkomen. Ook is het voor hem zeer moeilijk om snel terug aan werk te geraken, gezien het stigma dat door deze eerloze afdanking op hem rust.

Als niet snel een verbetering in de financiële toestand van het gezin komt, dreigen zij echter

datgene te verliezen waar reeds zoveel geld en energie werd ingestoken : een eigen woning. Voor een arbeidersgezin als dat van verzoeker betekent dit een verlies dat zij nooit meer te boven zullen komen : de verkoop van de nieuwe woning zou nooit datgene opbrengen wat er werkelijk aan financiële en andere middelen is ingestoken. Aangezien verzoeker ook al zijn in de loop van de jaren vergaard spaargeld aan de woning heeft uitgegeven, zou hij nooit meer opnieuw over het nodige basiskapitaal beschikken om nog een eigen woning te verwerven.

Het potentiële en zeer reëel dreigende verlies van de woning is dan ook onmiskenbaar een moeilijk te herstellen nadeel dat verzoeker en zijn gezin zullen lijden bij niet-schorsing van de beschikking";

3.2.2. Overwegende dat dit betoog genoeg overtuigingskracht bezit om te besluiten dat ook aan de tweede van de cumulatieve voorwaarden vereist door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten is voldaan;

Overwegende dat voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen;

Overwegende dat artikel 17, § 4, van de voormelde gecoördineerde wetten het volgende bepaalt :

"(...) Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen zes maanden na de uitspraak van het arrest uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring";

dat een zo korte termijn zich niet verdraagt met de gewone termijnen van de rechtspleging; dat deze laatste derhalve dienen te worden ingekort zoals wordt aangegeven in het onderstaande dictum,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 6 september 1996 van de Administratieve Commissie, opgericht in de schoot van het Paritair Subcomité voor de Haven van Antwerpen houdende intrekking, met ingang van 6 september 1996, van de erkenningskaart van Eric VERHEYEN als havenarbeider.

Artikel 2.

De termijn voor het indienen van de memories van antwoord en van wederantwoord wordt beperkt tot dertig dagen.

De termijn voor het indienen van de laatste memories wordt beperkt tot vijftien dagen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftwintig februari 1900 zevenennegentig, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M. VRINTS,	kamervoorzitter,
de HH.	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

M. VRINTS.